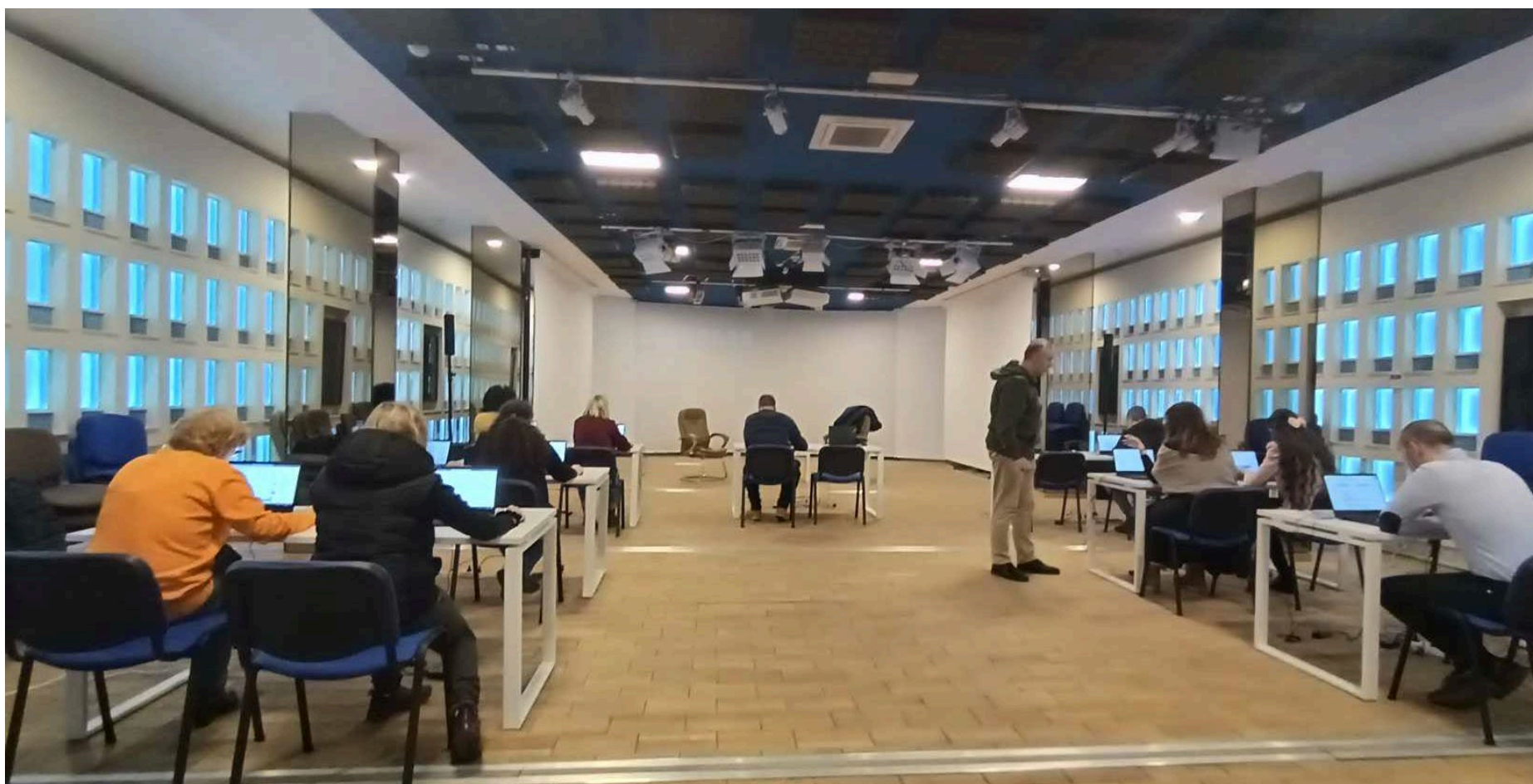

ШКОЛАТА БТА

Стажантски бюлетин за БТА

Възможност за безплатни обучения за DI-GI умения и компетенции

[КАТРИН ДИШЕВА, СТАЖАНТ „ЛИК“](#)

От 19 до 23 февруари в БТА се проведе първата атестация за проверка нивото на дигиталните умения на служителите на агенцията. Участваха 200 служители, в чиято длъжностна характеристика се изисква владението на MS Office. Фокусът е върху двете най-разпространени програми - Word и Excel.

Атестацията е част от стратегията, залегнала в годишния план за обучение на БТА за 2024 г. Организира се от „Школа БТА“. Тя включва решаване на практически задачи за най-базисни умения в работата с двете програми. От атестацията са освободени служителите, които притежават сертификат за компютърна грамотност или са две години преди пенсиониране.

Задачите за теста са специално съставени за БТА от „Информационно обслужване“ АД, които са натоварени и с оценяването. За успешен тест ще се зачита 60% решени задачи. Всеки преминал ще получи сертификат за атестация, валиден 5 години.

Основната цел на атестацията е всеки сам да прецени дали има необходимост от обучение. Кандидатстването се случва през сайта на Агенцията по заетостта. Служителите могат да получат безплатен ваучер за обучение по цифрова компетентност за базово, средно, напреднало и високо специализирано ниво на адрес www.az.government.bg.

Тази възможност предоставя програмата „Развитие на човешките ресурси“ (2021-2027) в изпълнение на Националния план за възстановяване и устойчивост и Фонда за справедлив преход.

Процесът на кандидатстване е опростен и интуитивен. Кандидатите избират вида на обучението и доставчика, който го предоставя, както и дали ще учи онлайн или присъствено.

Обученията се провеждат по утвърдени от министъра на труда и социалната политика учебни програми за съответните нива на дигитална компетентност.

Успешно завършилите курса и положили изпит получават сертификат за владение на ниво по цифрова компетентност в съответствие с Европейската рамка за дигитална компетентност DigComp.

Галина Димитрова: БТА е марка и мерило за голяма отговорност

[КАТАЛИНА ТРЕНДАФИЛОВА](#)

Галина Димитрова е родена на 3 април 1953 г. в София, където завършва 35 СЕУ „Добри Войников“. През 1971 г. заминава да следва в Института за чужди езици в Москва. Междувременно работи като преводач с 4 езика. След като се прибира в България, 2 г. е редактор в месечното списание „Български профсъюзи“. В началото на 1977 г. се явява на конкурс в БТА и така стартира своя професионален път в агенцията. Първоначално тогавашният директор Лозан Стрелков я назначава в списание ЛИК, а след близо 2 г. – в редакция „Международна информация“ (МИНФ) в отдела за служебни бюлетини, където е репортер до 1993 г. Сътрудничи и в списание „Паралели“. Г. Димитрова е член на Съюза на българските журналисти и работи на свободна практика.

С какви предизвикателства сте се сблъскали като репортер в МИНФ?

Най-интересният период от работата ми беше свързан с атентата срещу папа Йоан-Павел II на 13 май 1981 г. А процесът срещу Сергей Антонов, когото обвиниха в извършване на покушението, беше през 1985 г. Четири години течеше огромна по обем информация по случая, което изискваше от всички ни точност, бързина в работата, винаги с позоваване на източника. В нашия отдел се получаваше информация на различни езици, която трябваше да бъде преведена, обработена и обобщена.

Какво е за Вас БТА и какви ценни уроци сте научили от работата си?

Агенцията ме научи най-вече на сериозно отношение към работата, бързина, дисциплина и прецизност при писането на текстовете. БТА е марка и мерило за голяма отговорност. За мен тя е и еталон за най-високо качество в медиите, беше мой дом в продължение на 12-13 години. Затова се гордея и съм щастлива, че имах възможността да бъда част от агенцията. Работата е интересна и разнообразна, като обогатява кръгозора на хората. Ценно качество е човек да е широкоскроен, образован и грамотен. Според мен всеки, който работи или е работил в агенцията, заслужава адмирации.

Бихте ли обяснили каква е била обстановката в агенцията след аварията в Чернобил през 1986 г.?

Беше много сложно, защото БТА и вероятно някои институции бяхме получили първата информация за трагедията. В България в действителност не се знаеше нищо. Интересното е, че през първите дни на май, с една делегация на БТА, заминах с колеги в командировка на разменни начала в Полша. Бяхме във Варшава и там по това време също нямаше яснота по случая. Аз бях осведомена за инцидента, но от агенцията няхме право да разгласяваме тази информация.

Каква по-особена цензура се е налагала в БТА през този период?

При нас беше лесно в смисъл, че цитирахме най-същественото от чуждестранните агенции без коментар и отношение. Единствено обработвахме и сглобявахме новините. Така че цензура при нас нямаше, защото информацията се разпространяваше чрез служебни бюлетини. За тях имаше абонамент и само определени организации и лица в страната можеха да ги получават. Сега няма такова звено.

Кое според Вас е най-ценното качество, което отличава БТА от останалите български медии и я прави толкова неподатлива на промените през годините?

Според мен качественият подбор на кадри е най-важният. По времето, в което аз работех в агенцията, се влизаше само с конкурс. За тези, които искаха да бъдат в информационната среда, попадането в БТА беше стойностно, обогатяващо и престижно.

По какво според Вас се познава добрият агенционен журналист?

Агенционният журналист трябва да се познава най-вече по широката култура, компетентността, отличното владение на българския език и чужди езици, ако е в „Международния отдел“. Това, че бях винаги осведомена за събитията по света, ми даде много в живота изобщо, изгради самочувствието ми. Чувствах се уверена и по-различна в положителен смисъл, защото бях част от голямото семейство на най-авторитетната медия в България.

Какво бихте посъветвали тепърва проходящите журналисти, които искат да градят кариера в БТА?

Необходимо е да имат добра обща култура и да проявяват сериозно отношение към всяка задача, защото боравенето с информация изисква голяма прецизност и дисциплина. Важно е и да бъдат четящи, защото четенето ограмотява хората, прави ги информирани за всичко около тях. Трябва да следят новините в реално време и да сравняват информацията, за да развиват и надграждат знанията си в различните области. В тази връзка пожелавам на всички, които идват да работят в БТА, да подхождат с хъс и отговорност.

Владимир Шоков: Важно е да уловиш момента

МИСА БАО, СТАЖАНТ В „ШКОЛА БТА“

Повече от четвърт век Владимир Шоков работи в БТА. Постъпва в агенцията преди казармата, като общ работник в печатницата на БТА. След отбиване на военната служба става шофьор, но покрай колегите си от редакция ПРЕСФОТО се запалва по снимането. Превръща фотографията в свое хоби. През 2002 г. е назначен за фоторепортер на БТА.

Казва, че работата на тази позиция е трудна, отговорна и обективна, но я обича. Понякога е достатъчно да направиш една снимка, за да представи тя цялото събитие. Снимането за него е предизвикателство и основно стремеж да бъде направено по най-добрия начин.

„Често се случва да не знаеш къде отиваш да снимаш, особено когато си в командировка. Налага се да съобразиш ситуацията на момента“, споделя Владимир Шоков.

В БТА започва на филмов фотоапарат Nikon. В момента работи с безогледален дигитален фотоапарат Canon. Смята качеството на техниката за много важен фактор.

Като фотограф на БТА е посетил 5 континента без Австралия и Антарктида.

Владимир Шоков харесва спортната фотография. Няколко пъти е снимал световната купа по ски в Банско. Предпочита да слиза от върха надолу на ски и да снима състезанието по трасето. Често е прекарвал по 3-4 часа покрай пистите в гората.

Дончо Папазов - една легенда на българското мореплаване навърши 85

ПЕТЯ ДИМИТРОВА, СТАЖАНТ МИНФ

Един от най-успешните български мореплаватели и първият българин, обиколил света - Дончо Папазов, навърши 85 години. Той посреща 49-тия си рожден ден на борда на яхтата „Тивия“ в Индийския океан, докато покорява така наречения „Невъзможен път“ - обиколка на земното кълбо в зоната на ревящите 40° и неистовите 50° градуса морска ширина. Там има айсберги и вълни до 25 метра, а яхтата му е като оловно човече, което пада за секунди и отново се изправя.

Дончо определя „Невъзможният път“ като най-дългата пустиня, понеже от там не преминават нито кораби, нито съклети. Тази година той посрещна рождения си ден не на сред океана, а семейно в София.

В разговор с този вечен мечтател си дадохме една преценка, която той самия счита за смешна, тъй като един човек трябва да се радва на миналите години, а не да им търси неуспехите. Той не остарява и заяви, че има сила за още една изненада,

която може да бъде написана, а ние я очакваме с вълнение. Това не е време за равносметки, затова се вгледахме в бъдещето и в идните поколения, за които Дончо Папазов сподели мъдри думи.

За мечтите каза, че трябва да са големи и по-сложни, за да може човек като си мечтае, да се заеме да ги осъществи, защото щастието на човека зависи от самия него - ако всеки гледа мрачно, ако всеки е вечно нацупен, то тогава е естествено, че и той самият ще потъне в мрак.

А мракът и самотата не са хубаво нещо. Въпреки, че ако някой някога реши да тръгне на експедиция, то тогава той се готви морално и се пречиства духовно, за да може да поеме и приеме тази самота, която дава възможност да обмислиш много работи. Но самотата и страданието не са както твърди Достоевски облагодяващи, понеже гладуването години наред не е същото като гладът, който отшелникът сам си налага и като страданията на бягащите в пустинята светци.

Всеки трябва да си има собствено нещо, което да поражда у него вълнение. За някои това е студената

ракия вечер, за други - нарисувана картина. И в това се крие красотата на мечтите - те са лични, дотолкова лични, че няма диктатори, които да са успели да елиминират мечтите у хората.

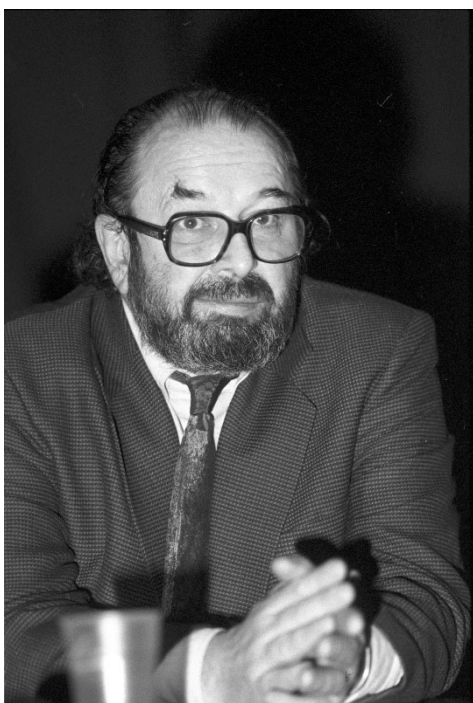
Но мислите на човек са като един роман, който може да е любим сега, но не за цял живот, въпреки, че има романи към които се връщаме повторно и след 10 и след 20 години.

Мислите и уменията на всекиго са необходими за едно истинско общество, в което има място за този, който може да свири на цигулка, който лепи афиши, имат място и шивача и обуцаря, защото едно работещо общество уважава труда на всеки.

С една позитивна симфонна нотка завърши разговорът ни с българският мореплавател и вечен оптимист Дончо Папазов, който сподели пред нас, че изтегля вноската си за апартамент, за да си купи лодката за пътешествия „Джу 1“, което е символ на това, че човек има ли мечти и има ли желание да ги постигне, то тогава няма невъзможни пътища към постигането им.

София (6 юли 1988) Ветроходецът Дончо Папазов - осъществил за 164 дни без спиране на суша обиколка на земното кълбо по вода през нос Хорн по 40—я паралел на юг от Екватора се завърна в родината си. На снимката: Моменти от посрещането. Пресфото БТА снимка: Живко Ангелов

Дончо Папазов е мореплавател. 20 години работи в киното и телевизията. Сценарист, редактор, журналист и автор на документални, научнопопулярни филми и телевизионни предавания. Депутат в 36-то Народно събрание, главен продуцент в БНТ, експерт в СЕМ. Завършва икономическия институт в София и работи повече от 15 години като научен сътрудник и ръководител на секция в ЦНИИТМаш и НИИММ в София.

През 60-е години участва в леководолазни археологически експедиции и става рекордьор по гмуркане на дълбочина без апаратура.

Експедиция „Невъзможният път“ стартира на 1 януари 1988 година от фара Сан Антонио, откъдето мореплавателят тръгва на околосветската обиколка със своята яхта „Тивия“.

Продължителността и е 164 денонощия. Изминати са над 19 000 морски мили през едни от най-негостоприемните води на Земята – южните полярни ширини, на юг от нос Добра надежда, нос Луин и нос Хорн.

Папазов усъвършенства маршрута, като минава по 40-ия вместо по 50-ия паралел и то през зимата. Експедицията е първата българска самотна обиколка, без спиране в пристанище, изцяло на юг от „ревящите четиридесет“ (градуса), където ветровете и вълните са чудовищни, през полярната зима. Още в началото на пътуването „Тивия“ се преобръща два пъти и губи двигателя си.

Мореплавателят е принуден да разчита единствено на вятъра и на уменията си. Електричество ползва само за радиостанцията.

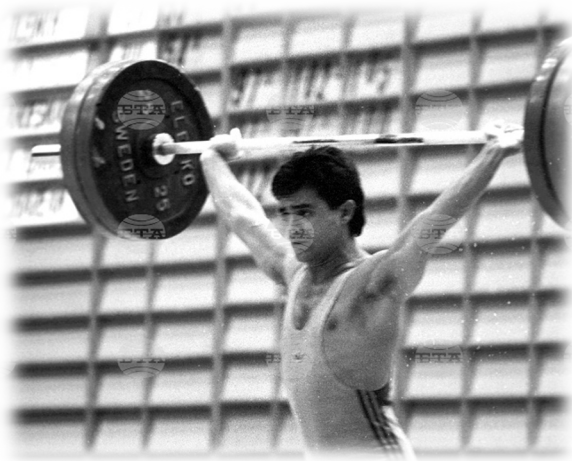
„Ура! На 13 юни в 13 часа и 13 минути Гринуичко време преминах на траверс фара "Сан Антонио" и навлязох в устието на река Ла Плата. С това сложих край на обиколката. Вече прокарах най-трудния път. Вече направих възможен "невъзможният път". Оттук нататък зад фара на Сан Антонио ми е все едно. Колкото дни трябва, ще плавам, без да бързам. Ако ще и да потъна, пак ще съм обиколил света. Делото е сторено!“ (откъс от книгата на Дончо Папазов "Невъзможният път".)

В края на 1973 г. БТА организира първата анкета „Спортист на Балканите“. В нея участват телеграфните агенции и спортни издания на страните от региона. В навечерието на 50-годишния юбилей на допитването за определяне на най-добрия спортист на Балканите, стажантите в БТА запретнаха ръкави, за да съберат информация по темата в архива на агенцията. Рубриката представя българските победители от анкетата.

Българските победители в анкета „Спортист на Балканите“

Втора част

[ВЛАДИСЛАВ СЕВОВ](#)

1993: Иван Иванов: вдигане на тежести

Четирикратен световен шампион по вдигане на тежести. Най-инфарктният му триумф е от европейското през 1993, когато му се налага да вдигне 157,5 килограма, за да спечели. Последната му световна титла е от първенството през същата година в Мелбърн, след което се отказва от кариерата си на професионален спортист.

1994: Христо Стоичков, футбол

През 1994 година достига до четвъртото място с националния отбор на Световното първенство в САЩ и става голмайстор на турнира с 6 гола. Печели също и Златната топка на „Франс футбол“ за най-добър футболист на годината, както и орден „Стара планина“ 1-ва степен. Достига и до финал в Шампионската лига с клубния си отбор Барселона.

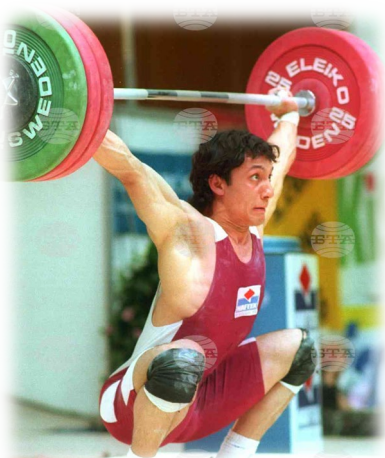
1995 - 1997: Стефка Костадинова, лека атлетика

През 1995 година Костадинова печели нова световна титла в Гьотеборг и то само 6 месеца след като родила. През 1996 година, тя става и олимпийски шампион на игрите в Атланта, а състезанието там се счита за най-силното в историята на дисциплината. Завършва кариерата си със световна титла в Париж през 1997 година и общо 197 успешни опита над втория метър.

1998: Екатерина Дафовска, биатлон

През 1998 година печели златен медал за България на Зимните олимпийски игри в Нагано в дисциплината 15 километра. Финишира с време от 54 минути и 52 секунди и завърта само една наказателна обиколка.

2002: Георги Марков, вдигане на тежести

През 2002 година Българската федерация по вдигане на тежести го обявява за щангист номер 1, след завоюването на Европейската титла в Анталия и Световната купа във Варшава.

2003: Йордан Йовчев, спортна гимнастика

През 2003 година става за втори път двоен световен шампион на земна гимнастика и халки на световното първенство в Анахайм. Същата година става за втори път и спортист номер 1 на България.

2004: Мария Гроздева, спортна стрелба

През 2004 година на Олимпиадата в Атина печели златен медал от дисциплината с малокалибрен пистолет и бронзово отличие с пневматичен. Триумфира и със световната титла от първенството в Бангкок (Тайланд) отново с малокалибрен пистолет.

2006: Ваня Стамболова, лека атлетика

Ваня Стамболова е българска лекоатлетка в дисциплина 200 и 400 метра. През 2006 година печели сребърен медал на Световното първенство в зала в Истанбул на 400 метра с време от 51,81 секунди. На същата дисциплина триумфира на Европейския шампионат през същата година в Гьотеборг.

2007: Румяна Нейкова, гребане

През 2007 година печели сребърен медал на Световното първенство в Мюнхен, а след това завоюва и златното отличие от Европейското в Познан. Зад нейните титли и медали стоят целеустременост, талант, труд и воля.

2010: Станка Златева, борба

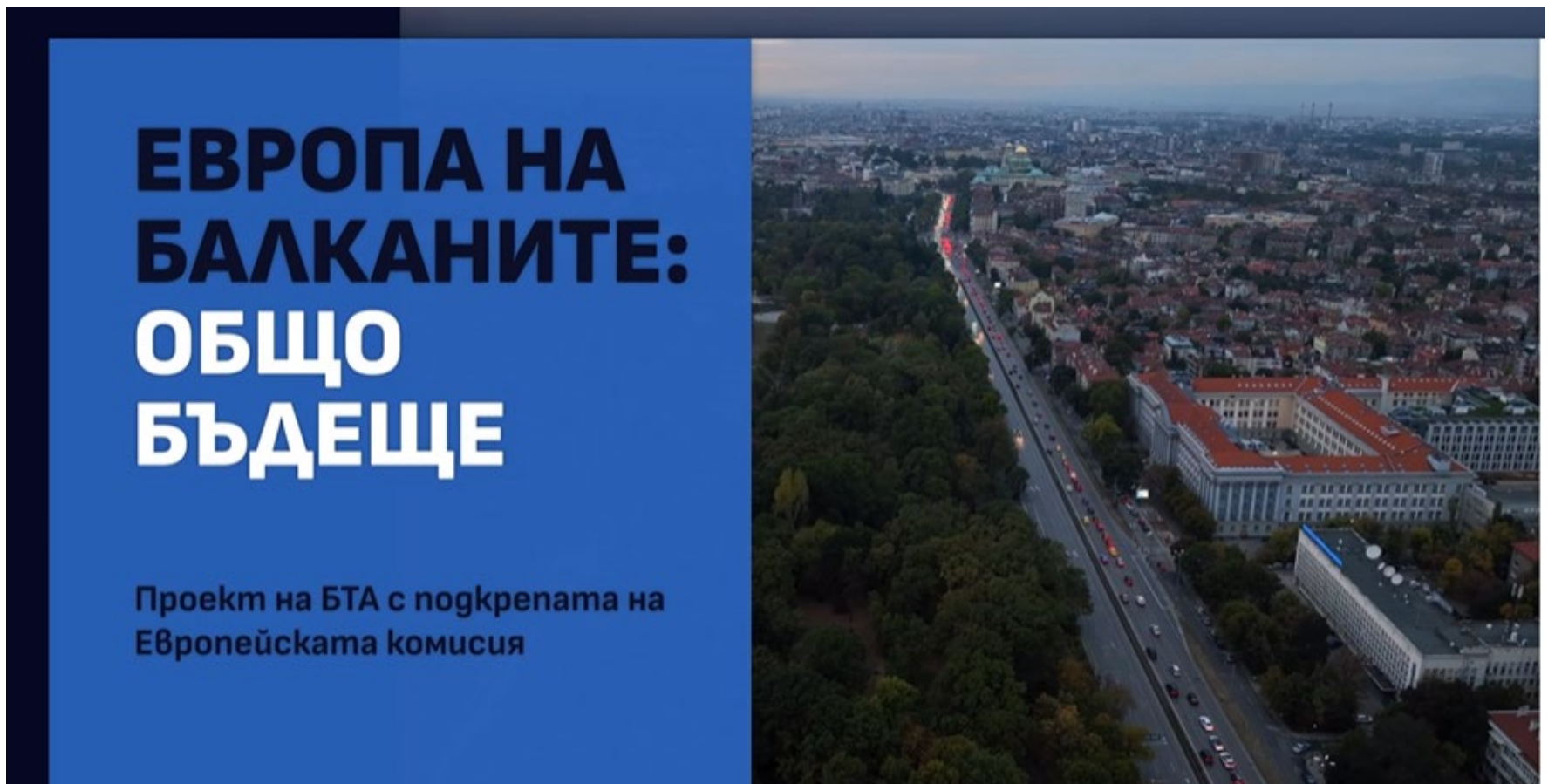
През 2010 става световен шампион за четвърти път на състезанието в Москва. През същата година печели и петата си европейска титла в Баку. За втори път е избрана за спортист номер едно на България. Отличава се с много силен характер в мачовете.

2017: Григор Димитров, тенис

През 2017 година, стига до полуфинал на откритото първенство в Австралия, печели ATP 250 в София, триумфира на Masters 1000 в Синсинати и участва за първи път на иналния ATP Masters. Там се представя отлично и успява да завоюва титлата. В края на годината той влиза в топ три на световната ранглиста.

Европа на Балканите: Общо бъдеще

ТАТЯНА МАРИНОВА

На 20 декември 2023 година БТА даде начало на поредица от конференции по проект „Европа на Балканите: Общо бъдеще“. Той се реализира с подкрепата на Европейската комисия и надгражда вече осъществения проект "Европа в България: общо бъдеще".

Проектът е насочен към постигане на целите на Европейската комисия за подкрепа за създаването на работни места, конкурентоспособност на бизнеса, икономически растеж и подобряване качеството на живот на гражданите.

Сред целите са: по-добро разбиране на ролята на политиката на сближаване на Балканите; повишаване на осведомеността за проекти, финансирани от ЕС чрез Кохезионната политика; насърчаване на открит диалог за резултатите от изпълнението ѝ на местно ниво, както и на гражданското участие по въпроси, свързани с политиката на сближаване.

Стойността на проекта „Европа на Балканите: Общо бъдеще“ възлиза на 348 871,28 евро. Периодът на изпълнение е 1 октомври 2023 г. - 30 септември 2024 г.

Първата регионална конференция се проведе в Русе на 17 януари 2024 година. Последваха регионални конференции в Разград, Велико Търново, Габрово, Бургас, Сливен, Хасково, Стара Загора, Казанлък.

За да постигне поставените общи и специфични цели, БТА използва медиен микс, включително иновации като виртуална реалност и геймификация, както и многоканална медийна стратегия.

С планирания медиен микс агенцията очаква да достигне до 700 000 - 1 000 000 души в България, Румъния, Сърбия, Северна Македония, Гърция и Турция.

В периода до август 2024 година БТА ще организира дискусии в пресклубовете си в градовете:

Благоевград, Бургас, Варна, Велико Търново, Видин, Враца, Габрово, Добрич, Казанлък, Кърджали, Кюстендил, Ловеч, Монтана, Пазарджик, Перник, Плевен, Пловдив, Разград, Самоков, Силистра, Сливен, Смолян, София, Стара Загора, Търговище, Хасково, Шумен и Ямбол, както и трансгранични конференции в

Белград, Босилеград, Одрин, Скопие и Солун.

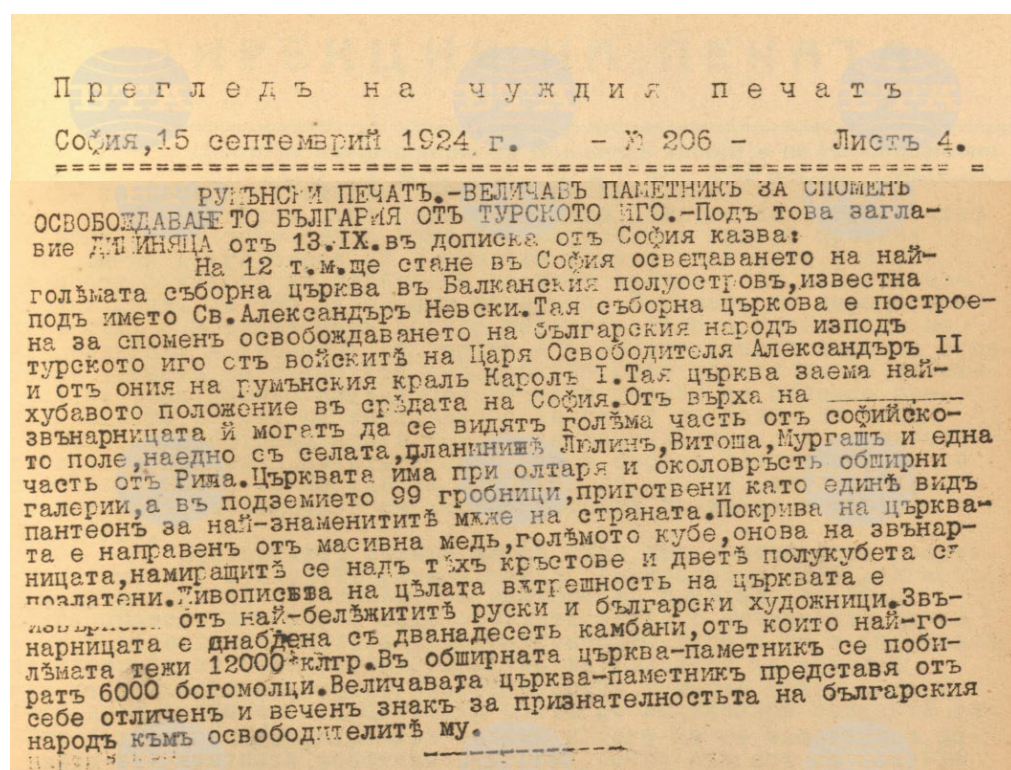
100 години Храм-паметник "Св. Александър Невски"

През 2024 г. се навършват 142 години от полагането на първия камък (19 февруари 1882 г.) и 100 години от осветяването на Патриаршеската катедрала "Св. Александър Невски" в София.

[ТАТЯНА МАРИНОВА](#)

Храмът е осветен от 12 до 14 септември 1924 г. В архивите на БТА, откриваме:

"На 12 т. м. ще стане въ София осветяването на най-голямата съборна църква въ Балканския полуостровъ, известна под името Св. Александър Невски. Тая съборна църква е построена за споменъ освободаването на българския народъ изподъ турското иго стъ войскитъ на Царя Освободителя Александър II и отъ ония на румънския кралъ Каролъ I. Тая съборна църква заема най-хубавото положение въ сръдата на София. Отъ върха на звънарницата и могатъ да се видятъ голъма част от софийското поле, наедно съ селата, планинитъ Люлинъ, Витоша, Мургащъ и една частъ отъ Рила. Църквата има при олтаря и околвръстъ обширни галерии, а въ подземнето 99 гробници, приготвени като единъ видъ пантеонъ за най- знаменититъ мъже на страната. Покрива на църквата е направенъ от масивна медъ, голъмото кубе, онова на звънарницата, намиращитъ се надъ тѣхъ кръстове и дветъ полукубета са позлатени. Живописа на цѣ-

лата вътрешностъ на църквата е извършена отъ най- белжититъ руски и български художници. Звънарницата е снабдена съ дванадесетъ камбани, отъ които най- голъмата тежи 12 000 кгтр. Въ обширната църква- паметникъ се побиратъ 6000 богомолци. Величавата църква-паметникъ представя отъ себе отличенъ и веченъ знакъ за признателността на българския народъ къмъ освободителитъ му."

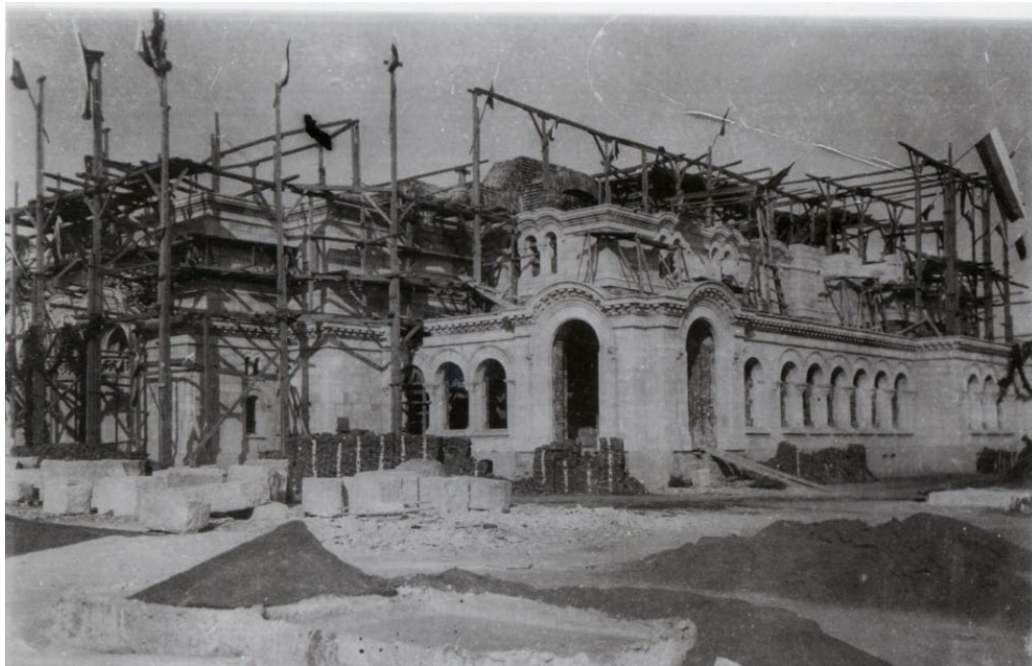
Решението за изграждане на катедралата е взето от Учредителното народно събрание във Велико Търново през 1879 г. като израз на всенародната признателност към освободителното дело, довело до възстановяването на българската държавност. Председател на събранието бил Екзарх Антим I, подпредседател - Петко Каравелов, брат на поета Любен Каравелов.

Първоначалната идея на Петко Каравелов е катедралата да бъде построена в старата столица: „да се построи храм в Търново на Чанлъ тепе, който храм да се посвети на Александър Невски“. Според Батенберг, мястото на една национална катедрала, която да напомня за всички, дали своя дан за българската свобода, е в актуалния главен град (София), макар и той тепърва да утвърждава своето първостепенно значение в младата държава.

Съставен бил Комитет по изграждането с председател Бранички епископ Климент (Васил Друмев). За набирането на средства Комитетът отпечатал Конституцията в 40 000 екземпляра и започнали да я продават между народа по 50 стотинки.

Първият камък е положен на 19 февруари 1882 г. Константин Иречек описва събитието в своя дневник: „В петък, в 11:30 часа

при облачно време и малко дъжд стана тържественото полагане на основния камък на храма „Свети Александър Невски“... на мястото на някогашните турски казарми зад „Св. София“. От Румелия са тук Величков, Левкийският епископ Геврасий (пловдивски митрополит) като пратеници на постоянния комитет.”

Важно е да се отбележи, че този витошки гранит, монолит-морена, се намира в криптовата част на храма, предвиден за пантеон на именити и заслужили българи, която обаче от 1966 г. е пригодена за галерия на Средновековната българска икона, филиал на Националната художествена галерия в София. Намира са в така наречената „Златна зала“. Там всеки може да го види и да се възхити от големината му.

Заедно с него в храмовите основи са поставени и два текста: единият е гравирани върху метална плочка, а другият е написан на пергамент. В тях се увековечават събитията от 1877-1878 г.

Строежът започва едва през 1904 г., след набавянето чрез държавни субсидии и доброволни дарения на необходимите средства. Независимо от продължителното време до започването му, през 1904 г. фондът разполагал със сумата 1 900 000 лева, а в края на 1906 г. сумата достигнала 2 100 000 лева. Архитект е проф. Александър Померанцев и неговите помощници, архитектите Александър Смирнов и Александър Яковлев.

Архитектура

Храмът представлява петкорабна кръстополна базилика с множество куполи, полукуполи и централен позлатен купол. Вътрешността му е разделена на три части – нартекс (с два параклиса), централна част и олтар (с три престола). В подземния етаж на

храма се намира криптата. От 1965 г. тя е филиал на Националната художествена галерия. Там са експонирани най-ценните български икони и стенописи от XII – XIX век. Гледан отвън, дължината на храма е 72 м, а ширината – 55 м. Височината му е 50,52 м, а покривният мостик – 28 м. Въпреки мащабността и сложността на строежа, той е извършен за рекордно краткия срок от осем

години. Вътрешното пространство на храма е впечатляващо с майсторското си изпълнение на колоните, арките, капителите, фризовете и пр. архитектурни елементи и използваните за тяхното оформление ценни и редки видове строителни материали. То се допълва и от високохудожествените стенописи, икони и други живописни жанрове, дело на 20 руски и 30 български художници, едни от най-добрите творци на двете страни по това време.

Камбаните на храма са изработени в Москва и са дарени през 1911 година. Те са 12 с общо тегло 23 тона. Най-голямата тежи 12 132 кг. Диаметърът при отвора на камбаната е 2,7 м., а височината – 2,8 м. Двете най-големи камбани – 12-тонната и 6-тонната са с художествено - декоративна украса, барелефни икони и релефни надписи. Всички камбани се бият ръчно.

Името на храм-паметника

Александър Невски е новгородски княз и светец. През 1240 записва внушителна победа в битката на река Нева над настъпващите към Новгород шведски войски, след нея князът получава името Невски. Скоро след това Невски се отказва от светски живот и получава монашеското име Алексей. Руският светец е покровител на руската войска, съименник на царя Освободител Александър II, в чиято чест е съграден храм-паметника.

Името на храм-паметника буди спорове от Първата световна война до днес. По време на Първата световна война, в която Русия е противник на България и дори води сражения срещу българската войска в Добруджа, цар Фердинанд предлага храмът да смени името си на „Св. Св. Кирил и Методий“ Предложението е одобрено и прието от правителството на Васил Радославов след ожесточени дебати. След българския крах в нея, всички военновременните решения са ревизирани, а Радославов е осъден на доживотен затвор задочно от Третия държавен съд. Така „Александър Невски“ продължава да съществува с първоначалното си име съвсем скоро след акта на преименуване. Първият празничен звън на камбаните оглася столицата по-рано – след славната победа на българската войска, довела до превземането на одринската крепост през 1913 година.

Смесен хор при ПКСХП „Св. Александър Невски“

През лятото на 1925 г. Апостол Николаев с композиторски псевдоним „Струмски“, сформирал смесен хор за храм-паметника. От освещаването на храм-паметника до времето на Апостол Николаев е пял хорът на Софийската духовна семинария.

Диригентите, хористите и солистите на смесения хор при ПКСХП „Св. Александър Невски“ съхраняват и развиват богатото наследство на този вече 91-годишен хор. Той е истинска школа за изпълнителите в него. От тук са започнали своята музикална кариера много прочути български оперни певци.

Патриаршеският хор, още от основаването си е неразривно свързан с историята на храм-паметник „Св. Александър Невски“. Участва във всички църковни събития и празнични богослужения на големите християнски празници.

Хорът има осъществени множество записи, издадени грамофонни плочи, CD, DVD, както и много концертни турнета в Европа. Участва в авторитетни музикални фестивали като: Солун – Европейска столица на културата, Лисабон – Фестивал на двата океана „Гласове от небето“, „Wratislavia Cantans“ – Вроцлав, Трети Рождественски фестивал за църковна музика в Москва – 2013 г. През 2006 г участва и в честването на 600 години от успението на Св. Киприан – митрополит Московски и на цяла Русия.

Хорът е носител на златен медал на Българската православна църква „Св.св. Кирил и Методий“.

Стажантски бюлетин на „Школа БТА“, бр.6/18.02.2024

1124 София, бул. „Цариградско шосе“ №49, schola@bta.bg, 02/9262306

КАТРИН ДИШЕВА, КАТАЛИНА ТРЕНДАФИЛОВА, МИСА БАО, ПЕТЯ ДИМИТРОВА,
ВЛАДИСЛАВ СЕВОВ, ТАТЯНА МАРИНОВА

Ментори: Даниел Димитров, Димитър Вельов, Ива Тончева, Гавраил Гавраилов, Методи Йорданов, Борислава Бибиновска
Идея и творческа реализация - Анета Паунска, ръководител „Школа БТА“